

РЕШЕНИЕ

№ 222

гр. Варна, 04.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, СЪСТАВ ТО, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска

Членове: Диана К. Стоянова
Елина Пл. Карагьозова

при участието на секретаря Нели П. Катрикова Добрева
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно гражданско
дело № 20243100501658 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба вх. № при ВРС 56553/11.07.2024 г. на К. Д. К.,
чрез проц. представител, против Решение № 2158/10.06.2024 г. на ВРС по гр.д.
№ 20223110104242.

В жалбата се поддържа становището, че решението е незаконосъобразно
в неговата цялост като постановено при допуснати съществени процесуални
нарушения и неправилно приложен материален закон. Жалбоподателят
настоява, че оценката на събраните в хода на първоинстанционното
производство доказателства, не кореспондира на обективно установеното, тъй
като съдът нито е съобразил, че извършеното не е с грижата на добрия
търговец, нито че изпълненото е компрометирано качествено и количествено.
Сочи, че при своевременно заявени възражения за негодност на изработеното,
то съдът е следвало да посочи дали отклоненията от строителните книжа и
норми в изпълненото, е преодолимо или не и ако да – то е бил длъжен да
изчисли размера на необходимите СМР за поправка на некачественото
/възражение за отбив от цената/. Настоява съдът да не кредитира
свидетелските показания като допуснати при забраната на чл. 164 ал.1 т.5 от
ГПК. На тези и други основания моли, обжалваното решение да бъде
отменено, искът на „Монев билд“ ЕООД отхвърлен, респективно уважени
на срещно заявените осъдителни претенции по чл. 92 от ЗЗД.

В срока за отговор, „Монев билд“ ЕООД, чрез процесуален
представител моли съдът да приеме жалбата за неоснователна и потвърди
обжалваното решение като постановено при пълен анализ на доказателствата
по делото, които в своята съвкупност /писмени, експертизи и гласни/ сочат, че
изправна страна по правоотношението е ищцовото дружество, което е

извършило възложените му СМР качествено, в съответствие със строителната документация, а изпълненото е годно за съответно ползване като това е удостоверено от вещите лица и след оглед и замервания на място на обекта. Оспорва твърдението за недопустимост на свидетелски показания, като противопоставя, че не са за установяване на факти и обстоятелства, за които законът забранява събирането им. Твърди, че в първата инстанция отсъства възражение за намаляване на дължимото възнаграждение с разходите, необходими за поправка на некачественото, респективно заявяването му с въззивната жалба е при условия на процесуална преклузия.

В открито съдебно заседание въззивникът, чрез редовно упълномощен процесуален представител, поддържа въззивната жалба, моли за отмяната на първоинстанционното решение в цялост и уважаването на предявените от него насрещни осъдителни искове. Претендира деловодни разноски и релелира възражение за прекомерност на възнаграждението на адвоката на насрещното дружество. В писмена защита, депозирана в предоставения от съда срок, изразява становище по съществото на спора.

От своя страна, въззиваемото дружество, също чрез надлежно оправомощен процесуален представител, поддържа депозирания си отговор, оспорва жалбата и моли за потвърждаването на атакуваното решение. Отправя искане за присъждане на съдебни разноски.

Съдът, като приема, че е сезиран с редовна и допустима за разглеждане въззивна жалба, след съвкупен анализ на доказателствения материал по делото приема за установено от фактическа страна следното:

Пред Варненски районен съд, на основание чл. 266 ал.1 ЗЗД, от „Монев Билд“ ЕООД е предявен иск за осъждането на К. Д. К. да му заплати сумата от 21 334,85 лв., представляваща незаплатен остатък от възнаграждение по сключен между тях договор от 27.04.2021 г. за извършване на строително-монтажни работи на обект „Жилищна сграда и подпорни стени в УПИ XXXII-0-516, кв. 61 по плана на СО „Планова“, гр. Варна, ведно със законната лихва, считано от предявяването на иска – 31.03.2022 г. до окончателното заплащане на задължението.

В исковата молба, ищецът излага, че между него, в качеството му на изпълнител, и ответника, в качеството му на възложител, на 27.04.2021 г. е сключен договор за извършване на строително-монтажни работи за обект „жилищна сграда и подпорни стени – в УПИ XXXII-516, кв. 61 по плана на СО „Планова“, гр. Варна срещу заплащането на възнаграждение в ориентирувчен размер от 68 734,90 лв. с ДДС, с краен срок за завършване на дейностите – 15.09.2021 г. Сочи се, че в чл. 2.1 от договора страните са уговорили, че количеството на действително извършените работи ще се установяват чрез измерването им на място и представянето на подробни ведомости, а ще бъдат остойностявани съгласно твърди единични цени, уговорени в Приложение № 1 към договора. Твърди се, че на основание чл. 2.3 от съглашението и издадена от изпълнителя фактура № 311/07.05.2021 г. възложителят е заплатил в полза на изпълнителя аванс от 25 000 лв. с ДДС. След откриването на строителната площадка на 21.06.2021 г., за извършените дейности, от изпълнителя са съставени общо 4 акта обр. 19 за приемане на изпълнени СМР, от които последният изпратен до възложителя по имейл и в последствие упоменат в нотариална покана. Сочи се, че към всички актове са издадени първични счетоводни документи като общата стойност на изпълненото на място, включително поради наложени от възложителя

промени по проектите, възлиза на 84417.07 лева с ДДС. След приспадане на аванса и частично заплатени суми, дължимият остатък е в размер на заявената претенция.

В постъпилия в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба, ответникът възложител оспорва предявения иск и моли за неговото отхвърляне с аргументи, свеждащи се преимуществено до неточно изпълнение на договореното в количествено, качествено и времево отношение. За същите твърди, че е уведомил ищеца чрез изпратения му отговор на нотариалната покана. Сочи, че СМР са извършени в отклонение от съгласувания и одобрен инвестиционен проект, в разрез със строителните норми и стандарти, застрашаващи конструктивната сигурност на строежа и предпоставящи невъзможност за привеждането му в съответствие с изискванията на ЗУТ. Излага детайлни твърдения за отклоненията по изпълнението на строежа. В отговора се оспорва и твърдението на ищеца за допълнително възложени СМР. Възражава се, че доколкото според чл. 3.8 от договора всички изменения на съглашението е следвало да бъдат направени с писмен анекс, а такъв в настоящият случай липсва, то няма и допълнително възлагани дейности, поради което счита и че ищецът е изпълнил работа без да му е възложена и без да е поискал промяна на проекта по аргумент от чл. 260 ЗЗД и изцяло на свой риск по аргумент от чл. 258 ЗЗД. Оспорва се и материалната доказателствена сила на актовете образец 19, тъй като счита че те не отразяват количествата, видовете и качеството на реално изпълнените СМР. Противопоставя се и на отразените в тях качество и количеството на вложените материали. Излага се, че изпълненото не е годно за обикновено или предвиденото в договора предназначение. Пояснява се, че гореизложените възражения за неточно изпълнение на договора се правят във връзка с чл. 264, ал. 2 ЗЗД. Поради същите твърди, че не е приел и работата по договора.

В срока за отговор на исковата молба, от ответника по главния иск - К. Д. К. са предявени два кумулативно обективно съединени **насрещи иска**, приети за съвместно разглеждане с главния иск, за осъждането на ищеца по главния иск „Монев Билд“ ЕООД да му заплати на основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД: **1. сумата от 10 310,24 /десет хиляди триста и десет и 0,24/ лв.**, представляваща неустойка в размер на 15 % от стойността на неизпълнените в срока по т. 1.2 от договора за СМР, възлизащи на 68 734 лв. с ДДС за периода 16.09.2021 г. – 16.09.2022 г. съгласно чл. 7.1 от сключения помежду им договора за СМР от 27.04.2022 г; и **2. сумата от 10 310,24 /десет хиляди триста и десет и 0,24/ лв.**, представляваща неустойка в размер на 15 % от стойността на неизпълнените в срока по т. 1.2 от договора за СМР, възлизащи на 68 734 лв. с ДДС за периода 16.09.2021 г. – 16.09.2022 г. съгласно чл. 7.3 от сключения помежду им договор за СМР от 27.04.2022 г.

Обстоятелствата по насрещно заявените претенции са уточнени в молба с вх. № 82618/29.11.2022 г. по описа на ВРС.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК от „Монев Билд“ ЕООД е депозиран отговор по насрещните искове, с който отправя искане за тяхното отхвърляне като неоснователни на подробно изложени мотиви.

Жалбата, в частта досежно насрещните искове е изцяло бланкетна.

Настоящият състав съображава, че съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на обжалваното решение, а по допустимостта му – в обжалваната му част. В конкретния случай, първоинстанционното решение се преценя за валидно и допустимо.

1. По въведената претенция с правно основание чл. 266 ал.1 от ЗЗД.

В първоинстанционното производство фактологията е коректно установена. Не се спори по валидността на облигационно правната връзка, възникнала по договора от 27.04.2021 г., по обстоятелството, че протокол обр. 2 за строителна линия и ниво е от дата 21.06.2021 г., а от непротиворечивите свидетелски показания в тази част, събрани в хода на съдебното дирене пред ВРС, установява се, че работата е приключила към края на м. 11.2021 г. – началото на м. 12.2021 г. Отсъства разногласие между страните и по отношение заплатените към завеждане на иска суми от страна на възложителя.

Спорът се свежда до обема на изпълненото в количествено и качествено отношение и в съответствие с проектната документация, годен ли е строежът за продължаване на последващи СМР, каква следва да е дължимата към изпълнителя сума.

За доказване изпълненото на обекта както в количествено, така и в качествено отношение в първата инстанция са изслушани заключения на СТЕ, изготвени от вещото лице А., Б., и повторна СТЕ по въпросите, по които е дало заключение вещото лице Б., от вещо лице Г.. Извършен е и непосредствен разпит на вещите лица от въззивната инстанция. Въззивният съд намира, че прието следва да бъде единствено заключението на вещото лице Г. Г. с оглед нейната по-тясната специализация в областта на строителството на сгради и съоръжения и строителни конструкции в сравнение с вещото лице С. Б.. Наред с това, настоящият състав кредитира заключението на вещото лице А. като пълно, обективно и компетентно дадено.

От заключението по съдебно-техническата експертиза, изготвена от вещото лице Г. Г., се установява, че макар според съставените актове образец 19, извършените по договора дейности да възлизат на стойност от 84 417,07 лв. с ДДС, то от анализа на проектната документация и измерванията на вещото лице на обекта, реално извършеното се равнява на **87 401,83 лв. с ДДС**. От изложеното от вещото лице при разпита му в открито съдебно заседание пред ВРС се достига до извода, че съобразно проектната документация и договора от 27.04.2021 г., уговорено между страните е само извършването на грубия строеж до кота +0,00, чрез изпълняването на земни, стоманобетонни, кофражни и армировъчни работи. Вещото лице дава становище, че е налице разминаване между първоначално предвиденото в проектната документация и реално извършеното относно подпорните стени и бетонната настилка около сградата. По-конкретно сочи, че на база проекта е следвало да бъдат изградени две подпорни стени с приблизителна дължина съответно 15 м. и 17 м., а въз основа на огледа на обекта се установява, че са изпълнени две подпорни стени с дължина от около 12 м., както и две стени, изградени в южната част на сградата с височина до основите на самото здание възлизащи на около 3,65 м. Именно тяхното количество е отразено в изчисленията на вещото лице относно дължимата стойност на реално извършеното по строежа. Относно бетонната настилка от 0,10 м., около сградата експертът сочи, че първоначално е било заложено поставянето на плочки, а реално е било положено бетоново покритие. Не е спорно, че тази промяна е извършена по съгласие на страните. Във връзка с констатираните разминавания, в съдебно заседание вещото лице сочи, че документното отразяване на промени във вертикалната планировка на строежа е по-скоро

препоръчителна, отколкото задължителна, при несъществени промени, каквато в настоящия случай се явява промяната на настилка около сградата. За съществена обаче се счита промяната в подпорните стени, и по-конкретно онези две, изградени в южната част на обекта. Въпреки това, тази промяна не е била отбелязана в документацията. Експертът отбелязва и че няма пречка промените, извършени в хода на строителството да бъдат отразени на този етап в съответните актове, които е нужно да бъдат съставени по Наредба № 3/2003г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, при неговото продължаване, като пояснява, че първо строителството трябва да бъде спряно с Акт образец 10, документите да бъдат входирани отново, да се издаде така наречената заповед за съществени промени по чл. 154 ЗУТ и тя да бъде вписана към разрешението за строеж, след което да бъде подписан Акт образец 11 и строителството да продължи. Становището на експерта е, че всички СМР са изпълнени с качество, отговарящо на строителните стандарти, включително по отношение вложените материали.

Пред настоящата инстанция вещото лице заявява, че е поискала от възложителя и изпълнителя да ѝ предоставят проектната документация, с която разполагат. При съпоставката на двата проекта се установява, че проектът предоставен ѝ от възложителя К. е одобрен от съответните надзорни и общински органи. Въз основа на него е издадено Разрешението за строеж № 32/25.08.2020 г. Същевременно, документацията, предоставена ѝ от изпълнителя „Монев Билд“ ЕООД, по която се е работило на обекта, съдържа единствено печат от проектанта. В този проект, вещото лице установява, че се съдържат съществени промени в част „Конструктивна“ – чертежи „план-основи“, кофражен план на плоча кота -005, армировъчен план на съответната плоча, кота -005, отсъствието на предвидената в одобрения проект стена в средната кота вместо колони, отсъствие на друга част от колоните, спрямо онова, което се съдържа в надлежно одобрената документация. Уточнява се, че въпреки разликите, за да бъде узаконен строежът и съответно да бъде въведен в експлоатация, трябва чертежите, по които е работено да бъдат внесени в съответните учреждения отново, одобрени и съгласувани по реда на ЗУТ.

Не на последно място, експертът пояснява, че всички заповеди, съставляващи част от съставената за строежа заповедна книга – приложение № 4 с № 211/23.06.2021 г. от дружеството, извършващо строителен надзор, са с положителна констатация. Едновременно с това сочи, че основите са приети от геолога; кофража, армировката на сградата и подпорните стени са изпълнени по проект; че липсват отразени промени по време на строителството; както и че е било разрешено и бетонирането. От заключението се установява и че не са налице предписания от конструкция и строителния надзор за отстраняване на некачествено изпълнени изкопни, кофражни, бетонни и армировъчни работи. Липсват и предписания и заповеди, свързани с изпълнението на строежа за съществени изменения от одобрените проекти, предписани със заповед на проектанта и надзора. Съставени са били и актове образец № 7 за приемане на извършените СМР по нива и елементи на строителната конструкция. На база проектната документация и Приложение № 1 към процесния договор, експертизата сочи и че СМР са изпълнени в цялост.

Накрая, според вещото лице, за да започне изпълнението на всеки един строеж е необходимо откриване на строителната площадка на обекта, одобряване на ПБЗ за него, издаване на предписания за насочване на битови и строителни отпадъци, определяне на маршрут и издаване на разрешение за

движение на автомобили, превозващи извънгабаритни товари. Съгласно заключението, в настоящия случай след издаването на разрешението за строеж за обекта има издадени и одобрени: ИП по част ПБЗ от 28.04.2021 г.; одобрен ИП по част „ПБЗ за събаряне на съществуваща едноетажна сграда” на 05.05.2021 г.; удостоверение № 483/12.05.2021 г. за насочване на строителните отпадъци; издаден маршрут за транспортиране на строителни отпадъци на 08.06.2021 г. и открита строителна площадка с акт образец № 2 от 21.06.2021 г. Именно тези документи са били необходими за започване на СМР по договора.

От заключението на вещото лице В. А. се установява, че са налице отклонения в изпълнената настилка (замяната на тротоарни плочки с бетон настилка с дебелина 10 см), спрямо действащата улична регулация и спрямо проектната документация, вкл. и протокола за строителна линия и ниво, доколкото северозападния ъгъл на площадката **навлиза** в уличната регулация **с 64 см.**, а североизточния ъгъл – **с 12 см.** Наред с това става ясно, че има разлика между изпълнената средна кота $\pm 0,00 = 188,80$ м. и кота $\pm 0,00 = 188,60$ м. като по този начин цялата площадка е **по-висока с 0,20 м.**

Според заключението на вещото лице Г., повдигането на площадката с 0,20 м., установено от вещото лице В. А., рефлектира на кота корниз и кота било, заложили в одобрената проектна документация на строежа. Въпреки това, отчитайки, че заложените по проект конструктивни височини са 3,00 м., което съобразно предвидената конструкция и положени настилки – под и изолации – таван, води до светла етажна височина от 2,80 м. при нормативно установен в чл. 72, ал. 3 от Наредба № 7/22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони, изискуем минимум от 2,60 м., то допуснатото отклонение във вертикала е преодолимо чрез редуциране на светлите височини на двата етажа на сградата с по 0,10 м. – т. е. чрез намалянето им до 2,70 м.

Във връзка с констатираното от експерта А., в заключението на вещото лице Г. става ясно, че съгласно предоставения проект по част „Геодезия“ най-северната точка на пътя, която тангира с границата на имота на К. К. е с кота +188,78, което, при изпълнение на сградата на кота +188,60 без изпълнение на предвидената пътна настилка, би довело до навлизане на атмосферни води около сградата. В тази връзка, се уточнява, че извършеното повдигане на площадката предотвратява именно това, доколкото пътят е черен. В съдебно заседание, вещото лице уточнява, че повдигането няма да повлияе на ползването на площта, предвидена за гаражи, поради отчитането ѝ при изграждането на двата надземни етажа на сградата и намалянето на светлата им височина. Освен това при изграждането на асфалтов път пред обекта, какъвто е предвиден съгласно влязлата в сила улична регулация, височината на бетонната плоча също ще бъде компенсирана. Експертът ясно заявява, че навлизането на бетонната площадка в уличната регулация е недопустимо и частите, с които се нарушава регулационната линия на пътя следва да бъдат отстранени преди въвеждане на сградата в експлоатация. При преразпита си, вещото лице Г. прави уточнението, че онова, което следва да бъде премахнато **не е част от фундаментната плоча на обекта, а настилка** – част от неговата вертикална планировка, изменена в хода на строителството.

Във въззивното производство е допуснато провеждането на отделна съдебно-техническа експертиза, с цел установяване на обстоятелството дали констатираното навлизане на изградената настилка около сградата в уличната

регулация е преодолимо при последващи СМР и описване и остойностяване на съответните етапи по отстраняване на въпросното отклонение. Заключение, изготвено от вещото лице М. А., настоящият състав кредита като пълно и обективно дадено. От същото се установява, че при проектирането, трасирането и изграждането на пътя горечитираните отклонения са преодолими, доколкото отклонението попада в тротоара. Същото може и да бъде запазено, а ако наклоните са различни – то може да бъде разрушено. В случай на отстраняване, общата стойност на всички тези дейности възлиза на **632,51 лв.**

При установената фактология, съдът приема следното от **правна страна:**

Както бе посочено по-горе, между страните е възникнала валидна облигационно правна връзка по договора с характеристики на изработка по смисъла на чл. 258 и сл. от ЗЗД. Според представените актове обр. 19 от 1 до 3, изпълнените и остойностени СМР в същите са подписани от възложителя като не се установяват забележки по качеството и количеството на изпълненото, с което работата е приета по см. на чл. 264 ал.3 от ЗЗД. Неподписан от възложителя е акт обр. 19 – 4, но съгласно заключенията по СТЕ, всички СМР са изпълнени качествено и в съответствие със стандартите в строителството като в количествено отношение общо е изпълнено повече от фактурираното (заключение на в.л. Г., изготвено в първата инстанция).

Оплакването, наведени във въззивната жалба, че изпълненото не е с грижата на добрия търговец, въззивният съд намира за неоснователно. Установи се по делото, че всички изменения в хода на строителството са по настояване на възложителя, който е изцяло отговорен за предоставените на строителя проекти, доколкото съгласно чл. 139 и сл. от ЗУТ задължение на възложителя е да предостави проекти, одобрени и съгласувани в съответствие с нормативните изисквания на ЗУТ. По негово нареждане са корекциите в СМР, в това число повдигането на кота +0.00 с 0.20м. и подмяната на тротоарната настилка около фундаментната плоча с такава, изпълнена с бетон. Освен това, изпълненото въз основа на проекта, представен от възложителя на изпълнителя е качествено и няма пречка строителството да продължи в последващи етапи след съответни съгласувателни процедури по ЗУТ, което е именно преценката, положена с грижата на добрия търговец. Не е пречка за приемане на строежа повдигането на плочата с 0.20м, преодолимо при изпълнение на следващите коти с оглед предвидената височина на двата етажа. Следователно, не са налице съществени отклонения в общо изпълненото, които да компрометират строежа. Налице е едно отклонение, което е съществено и за което съдът ще изложи аргументи по-долу.

Що се отнася до количествено изпълнението, според заключението, стойността на действително извършените СМР е **87 401,83 лв. с ДДС**. Ищецът по главния иск претендира **84 417,10 лв с ДДС**. Доколкото по делото липсват представени документи от страна на ответника по главния иск за други извършени от негова страна плащания, освен онези признати от ищеца в исковата му молба, то действително неплатеният остатък от 84 417,10 лв. с ДДС възлиза на исковата сума от **21 334,85 лв. с ДДС**.

Правопогасяващото възражението за отбив от цената по чл. 265, ал.1, предл.3 от ЗЗД, макар неprecизно заявено в отговора на исковата молба е възприето от въззивния съд.

С оглед установеното в заключението на вещите лица А. и Г. по

проведените съдебно-технически експертизи е налице незаконосъобразно навлизане на северозападния ъгъл на положената около сградата бетонна настилка в уличната регулация с 0,64 м. и навлизането в нея на североизточния ъгъл на настилката с 0,12 м. и следва да бъде премахнато, за да може да бъде введен последният в експлоатация. Сумата, дължима по средни пазарни цени за премахването, според заключението по съдебно-техническата експертиза, изготвено от вещото лице М. А. възлиза на **632,51 лв.** Именно с тази стойност следва да бъде намалено дължимото в полза на ищеца „Монев Билд“ ЕООД възнаграждение за извършеното по договора.

На последно място оплакването в жалбата, че становището на вещото лице Г. за преодолимост на допуснатите оклонения, е неправилно и необосновано, съдът приема за неоснователно, а и при приемането на СТЕ в първата инстанция, не е оспорено от заинтересованата страна.

С оглед всичко изложено дотук се налага изводът, че постановеното първоинстанционно решение по главния иск следва да бъде частично отменено относно за сумата от **632,51 лв.**

Въведеното в жалбата оплакване за кредитиране на свидетелски показания при забрана по чл. 164 ал.1 т.5 от ГПК, съдът намира неоснователно, доколкото свидетелите са допуснати и изслушани по въпроси, за които свидетелски показания са допустими.

1. По насрещните иски за присъждане на неустойката по чл. 7.1 от договора, и по чл. 7.3. вр. чл. 7.1 от договора.

Нито във въззивната жалба, нито в уточнителна по жалбата молба вх. № 61725/30.07.2024 г. се съдържат конкретни оплаквания във връзка с мотивите на първоинстанционния съд, довели до отхвърлянето на насрещните иски. В случай на подобно бланкетно обжалване, правомощията на въззивния съд по чл. 269 ГПК се свеждат до преценка за нарушени императивни норми на материалния закон въз основа на фактите, установени в производството пред първостепенния съд с оглед постановките на т. 1 и 2 от ТР№ 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Имайки предвид, че като договорна клауза, неустойката е проявление на принципа на автономия на волята в частното право - чл. 9 ЗЗД и че с нея страните уговарят предварително размера на обезщетението, което ще заплати неизправната страна, в случай че не изпълни своите задължения, без да е необходимо да се доказва размерът на вредите, настъпили от неизпълнението, както и че неустойката е винаги форма на договорна отговорност, то в нейната законова уредба не съществуват императивни правни норми, за чието приложение, респ. нарушаване съдът да следи служебно. Единственото изключение представлява основното задължение на съда да следи служебно за действителността на договорите, вкл. и на отделни техни клаузи. В настоящия случай не може да бъде обоснован извод за недействителност на клаузата на чл. 7.1 и на тази по чл. 7.3. вр. чл. 7.1. от договора. Неустойката е и уговорена при реципрочна дължимост от всяка от страните, изчислима по идентичен алгоритъм и с еднакъв максимален процент. Липсата на конкретни оплаквания, изложени във въззивната жалба относно забавеното изпълнение от страна на ответника по насрещния иск препятстват възможността за евентуална промяна на извода за неоснователност на иска на първоинстанционния съд, поради което и атакуваното решение следва да бъде потвърдено в тази му част.

По разноските:

При този изход на спора, разноски се следват на всяка от страните.

Общият материален интерес в производствата за всяка инстанция е 41955.33 лева.

База за изчисляване размера на разноските в полза на ищеца е интересът по отхвърлените насрещни искове и уважения главен в общ размер – 41322.82 лева, съответно за ответника база е разликата до общия интерес, а именно сума 632.51 лева.

В първа инстанция на ищеца от общо 6035.39 лева се присъждат 5944.40 лева. На ответника от общо извършени 3794.82 лева се присъждат 9.54 лева. За въззивна инстанция на въззивника от общо извършени разходи 4284.10 лева се присъждат 64.59 лева, а на въззиваемата страна от общо доказани разходи 3645 лева се следват 3590.05 лева.

Съдът счита, че следва да се извърши съдебна компенсация и присъди общ размер на разноските в полза на ищеца, а именно сума 9460.32 лева.

Възражението за прекомерност на възнаграждението за защита на въззиваемия пред настоящата инстанция е неоснователно, защото е бланкетно, а сумата - идентична с уговореното и заплатено от другата страна възнаграждение за процесуална защита. Разликата се дължи на начисления косвен данък.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2158/10.06.2024 г., постановено по гр. д. № 4242/2022 г. на Варненски районен съд, 26-ти състав **В ЧАСТТА**, с която:

К. Д. К., ЕГН *****, гр. Варна, е осъден да заплати на „Монев Билд“ ЕООД, ЕИК 204176204 гр. Варна, сума в размер на **632.51 (шестстотин тридесет и два и 0.51) лева, съставляваща горницата над дължимите 20 702,34 /двадесет хиляди седемстотин и два и 0,34/ лв.**, до претендираните 21334.85 лева, представляваща неизплатено възнаграждение по договор за извършване на СМР от 27.04.2021 г. за изграждане в груб строеж на подземно ниво на обект „Жилищна сграда и подпорни стени в УПИ ХХХІІ-516, кв.61 по плана на СО „Планова“, ведно със законната лихва от 31.03.2022 г. до окончателното плащане като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ, предявеният от „Монев Билд“ ЕООД, ЕИК 204176204 гр. Варна иск с правно основание чл. 266 ал.1 от ЗЗД против К. Д. К., ЕГН *****, гр. Варна, за заплащане на сума в размер на **632.51 (шестстотин тридесет и два и 0.51) лева, съставляваща горницата над дължимите 20 702,34 /двадесет хиляди седемстотин и два и 0,34/ лв.**, до претендираните 21334.85 лева, представляваща неизплатено възнаграждение по договор за извършване на СМР от 27.04.2021 г. за изграждане в груб строеж на подземно ниво на обект „Жилищна сграда и подпорни стени в УПИ ХХХІІ-516, кв.61 по плана на СО „Планова“, ведно със законната лихва от 31.03.2022 г. до окончателното плащане, на осн. чл. 265 ал.1 предл.3 от ЗЗД.

ОТМЕНЯ Решението на ВРС в частта за разноските и постановява:

ОСЪЖДА К. Д. К., ЕГН *****, гр. Варна, **да заплати** на „Монев Билд“ ЕООД, ЕИК 204176204 гр. Варна, **сума в размер на 9460.32** (девет хиляди четиристотин и шестдесет и 0.32) лева общо разноси за производството в първа и въззивна инстанция, на осн. чл. 78 ал.1 и след съдебна компенсация.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2158/10.06.2024 г., постановено по гр. д. № 4242/2022 г. на Варненски районен съд, 26-ти състав **В ОСТАНАЛИТЕ МУ ЧАСТИ.**

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от получаването му от страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____